

Ellemann-Jensen (V):

Indledningsvis er der nok grund til at fastslå, at folketinget ikke skal optræde som en slags overdomstol. Derfor skal det også understreges, at der i den skattesag, forespørgslen henviser til, ikke i juridisk forstand foreligger noget, der stiller sig i vejen for, at hr. Hjortnæs udnævnes til minister for skatter og afgifter. Fordi ligningsrådet på et tidspunkt har givet udtryk for, at hr. Hjortnæs efter rådets mening har gjort sig skyldig i grov uagtsomhed, er det ikke hermed fastslået, at sagen har forholdt sig således. Det er alene domstolene, der kan fastslå dette, og her har ligningsrådet selv afstået fra at få sin afgørelse prøvet ved domstolene. Derfor er der ikke længere nogen sag i juridisk forstand, og derfor kan man beklage, at denne forespørgselsdebat overhovedet er blevet rejst. Folketinget skal ikke tage stilling til afgørelser, der er truffet i retssystemet.

Det skal i den forbindelse ikke forties, at pressens behandling af sagen har indeholdt så grove fordrejninger og vildledninger, at det kan have været med til at oppiske en stemningsbølge i befolkningen. Folketinget må naturligvis ikke lade sig skubbe af sådan en bølge.

Der er i debatten peget på en anden side af problemet end det rent juridiske, nemlig det rent politiske spørgsmål, om statsministeren har handlet klogt ved at udnævne netop hr. Hjortnæs til netop posten som minister for skatter og afgifter. Dette er imidlertid statsministerens ansvar og statsministerens ansvar alene. Folketinget skal godkende valget af medlemmer til folketinget, men folketinget skal ikke godkende statsministerens udnævnelse af ministre. Folketinget skal bedømme regeringen og dens ministre på deres embedsførelse, og spørgsmålet om, hvorvidt hr. Hjortnæs kan fungere som skatteminister med den fornødne autoritet, kan vi først besvare den dag, hvor vi har set hr. Hjortnæs' resultater i embedet.

Det skal da ikke skjules, at venstre ser med bekymring på den regering, statsministeren har sammensat, at der også i venstres folketingsgruppe er givet udtryk for bekymring for, om hr. Hjortnæs vil have mulighed for at opnå den fornødne autoritet som øverste chef for skattevæsenet, og at venstre i øvrigt ser med bekymring på den flig af rege-

ringens politik, der foreløbig er blevet lagt frem for folketinget, men vi vil bedømme regeringen på dens gerninger og på dens resultater – eller mangel på samme. Derfor må venstre fastholde, at når det juridiske i øvrigt er i orden, så er det ikke op til folketinget på forhånd at tage afstand fra eller godkende statsministerens valg af ministereremner.

Glistrup (FP):

Hvad angår det sidste, som hr. Ellemann-Jensen sagde, så er det åbenbart forkert, for der står direkte i grundlovens § 15, stk. 1:

»Ingen minister kan forblive i sit embede, efter at folketinget har udtalt sin mistillid til ham.«

Derfor er det folketingets opgave, hvis der bliver rejst en sag, i givet fald at udtale sig om, hvorvidt folketinget har tillid eller mistillid til en minister, og derfor kan vi ikke afvise at gå ind i realiteten i den debat, som er rejst fra det konservative folkeparti her i dag.

Udgangspunktet for denne debat er, som det også fremgår af det af hr. Poul Schlüter fremsatte forslag om motiveret dagsorden, den udnævnelse, som statsministeren foretog her et par dage efter valget af hr. Hjortnæs til embedet som skatte- og afgiftsminister. Det var afgjort en af de ministerudnævnelser, som man måtte interessere sig aller mest for, for forholdet er jo det, at det bliver skæbnesvangert for den danske befolkning i en meget lang fremtid, hvordan den skattelovgivning bliver, som bliver vedtaget her i folketinget i de kommende år. Og hvordan lovgivningen nærmere bliver udformet, beror jo i vidt omfang i praksis på, hvordan man arbejder i det ministerium, som hr. Hjortnæs nu er sat til at lede. Det har betydning for, på hvilket grundlag tingene bliver forelagt for folketinget til behandling.

Derfor skal jeg da ikke nægte, at på det foreliggende grundlag fandt jeg det særdeles uheldigt, at statsministeren til minister for skatter og afgifter udnævnte en mand, der skattepolitisk havde givet udtryk for i de debatter, som er gået forud, at han faktisk vil føre en skattepolitik, som man må forvente yderligere forøger Danmarks ulykke, som reelt må føre til en skærpelse af beskattningen af parcelhusejere, som reelt vil føre til en undergravning af fradragsmulighederne og dermed en skærpelse af indkomstskatten,